

retsforslag, men jeg beder om et klart løfte fra ministeren om en danskprøve på niveau med 9. klasse, og jeg vil med henblik på fremtiden sige, at hvis kravene viser sig utilstrækkelige og antallet på kommende indfødsretslove derfor stiger væsentligt, så forbeholder vi os vores stilling.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Det, der bringer mig herop, er den der, kan man vel egentlig godt tillade sig at sige lidt pudsige, næsten statsretslige situation, der opstår, når der sker det, at en aftalepart – i det her tilfælde Dansk Folkeparti – meddeler, at man ikke agter at stemme for et lovforslag, som man har indgået en aftale med ministeren og regeringen om at ville stemme igennem; det går jeg ud fra er tilfældet. Man har fra V og K altså lavet en aftale med Dansk Folkeparti, men Dansk Folkeparti ønsker sådan set ikke at støtte det endelige lovforslag her, L 36.

Kl. 14.05

På den baggrund må jeg sige, at vi i Socialdemokratiet har den opfattelse, at der er nogle af disse elementer, der handler om dansk kundskaber, om gæld til det offentlige og om kriminalitet, som vi sådan set kan støtte, men der er elementer i det her lovforslag, som absolut rækker langt videre end det, Socialdemokratiet kan give nogen som helst form for tilslutning til.

Der har tidligere været dispensationsmuligheder for det her med at kunne tale det danske sprog, dispensationsmuligheder i forhold til sygdom, traumatiserede flygtninge, døve, hørehæmmede, blinde mennesker osv. Vi kan se i udvalget, hvordan man, efter at den her aftale er indgået, siger nej til stribevis af sager af den her kaliber. Det er simpelt hen efter vores bedste overbevisning inhumant.

Jeg vil godt spørge Dansk Folkeparti: Hvordan agter man at stemme til det endelige lovforslag, L 36, ved tredjebehandlingen?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg syntes, det var en utrolig interessant tale, hr. Søren Krarup holdt på vegne af Dansk Folkeparti, for – og det vil jeg så godt bede hr. Søren Krarup om at bekræfte – det var jo helt klart en opsigelse af den aftale, som ligger. Dansk Folkeparti meddelte, at den aftale, man har indgået med regeringen, ikke længere er god nok, og hvis der er folk, der kommer på listen i overensstemmel-

se med den aftale, man har indgået med regeringen, så vil Dansk Folkeparti stemme imod. Ergo har man jo fra Dansk Folkepartis side opsagt aftalen og vil forhandle en bedre aftale.

Det er jo helt legitimt, men jeg vil bare godt bede hr. Søren Krarup om at bekræfte, at det, der er tale om her, altså er, at man har opsagt den aftale, man har indgået med regeringen; man vil ikke længere rette sig efter den. Hvorfor man gør det, er en ren politisk vurdering, det må hver enkelt afgøre med sig selv, men det er det indhold, der er i det.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hr. Søren Krarup kaldte det tussmørke; der havde hersket tussmørke under den tidligere regering på grund af den måde, den tidligere regering har behandlet hele indfødsretsspørgsmålet på. Man må så sige, at nu hersker der bælgravende mørke.

Jeg håber, at alle her i Folketingssalen er opmærksomme på, hvad de nye regler om indfødsret rent faktisk indebærer. Det er nemlig blevet overordentlig vanskeligt at få indfødsret for mennesker, der er i en vanskelig situation, og som f.eks. har svært ved at lære dansk, fordi de er psykisk syge. De kan ikke længere få dansk indfødsret. Jeg synes, det er meget, meget alvorligt også for Danmarks internationale renommé.

Nu kan jeg så heldigvis forstå, at hr. Søren Krarup har tænkt sig at opsigte aftalen. Hr. Søren Krarup er ikke længere med, medmindre det bliver endnu mere mørkt.

Jeg håber, ministeren med det samme vil fortælle os, at ministeren ikke er med på, at det skal blive endnu mørkere. I så fald er Det Radikale Venstre mere end parat til at forhandle nogle nye regler.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Denne debat og dette emne er jo væsentlige, for her har man i al korthed en meget principiel modsætning mellem de to sider af salen.

Dansk indfødsret er det danske folks gave til fremmede. Fremmede får lov til at blive en del af Danmark, og det er den fornemste gave, man kan give. Jeg henviser endnu en gang til Grundtvigs ord den 22. marts 1850 som formand for det første indfødsretsudvalg, hvor han gør opmærksom på, hvad indfødsret er.

Vi, der ønsker, at Danmark skal være formålet for dansk politik, siger nej til det, som venstre-